

Příloha č. 1 – Přepis rozhovorů s dobrovolnými osobními asistenty

Ondřej – student historie, v organizaci 1 rok

L: „Ondro, ty jsi v organizaci poměrně krátce. Co tě vedlo, stát se dobrovolníkem?“

O: „Vlastně si to pamatuju docela přesně. Oslovil mě dobrý kamarád, který se o DMO pobytech často zmiňoval. A mluvil o tom s takovým zaujetím, že jsem si při jeho nabídce dělat dobrovolníka lidem na vozíku řekl, proč to nezkusit...“

L: „Jak v té době vypadal tvůj život?“

O: „Myslíš, co jsem v té době dělal?“

L: „Ano, co jsi v té době dělal, co se odehrávalo v tvém životě.“

O: „Byl jsem student, vydělávající si na brigádách. A protože jsem si tou dobou vydělával docela slušně v nakladatelství, tak mi vlastně ani nevadilo, že práce na pobytech není finančně ohodnocená.“

L: „Proč zrovna organizace DMO POBYTY?“

O: „Měl jsem o DMO info od kamaráda, který mě ostatně od toho, který mě k DMO také přivedl. Bylo mi sympatické, jak o ní mluvil, a zaujalo mě, že v čele toho všeho stojí ženská s dětskou mozkovou obrnou. A že to všechno řídí. Tou dobou jsem vlastně měl jen mlhavou představu, co je to za postižení a jak se s lidmi s ním pracuje nebo komunikuje.“

L: „Co pro tebe teď organizace znamená?“

O: „Docela hodně. Poznal jsem tady plno zajímavých lidí, vyslechl nejeden zajímavý životní příběh. Čas, který v organizaci trávím, je pro mě smysluplně strávený, je to zábava s kamarády, relaxace, v jistých ohledech i výzva. Výzva k tomu, jak se postavím k něčemu, vlastně dost náročnému, s čím jsem předtím neměl ani nejmenší zkušenost.“

L: „Jaký vztah máš s klienty?“

O: „Velmi dobrý, pokud vím, kamarádský. A doufám, že to tak nevnímám jen já.“

L: „Jaký vztah máš s asistenty?“

O: „Myslím, že stejně kamarádský jako s klienty. Samozřejmě asi i jiný, o ně se nemusím starat.“

L: “ Mohl bys říct, že si rozumíte?“

O: „Určitě jo. Děláme stejnou věc, měli bychom se nést na podobné vlně.“

L: „Jak vypadaly tvé začátky v organizaci?“

O: „Byl jsem dost nejistý, nesmělý. Háček pro mě ze začátku představovala komunikace. Relativně dlouho jsem si nebyl jistý, co je a není v komunikaci s klienty vhodné. Taky jsem tápal, jakou formu jazyka volit. Nakonec jsem zjistil, že nejlepší je být uvolněný a moc to neřešit, že to vyplyne samo. Fyzickou manipulaci jsem si osvojil docela rychle.“

L: „Co tě v práci zpočátku nejvíce nadchlo?“

O: „Obecné nadšení a optimismus klientů a neformální a přesto velmi efektivní práce organizace jako celku. Vzpomínám si, že jsem fakt docela koukal, co všechno zvládne Katka (pozn. autorky - Kateřina Maxová – předsedkyně spolku) zajistit. Hlavně jak to umí se sponzorama a jak dokáže získat peníze na všechny ty aktivity, který teď děláme.“

L: „Vzpomeneš si na chvíle, kdy se v organizaci cítíš šťastný?“

O: „Hmmm, v organizaci se cítím šťastný asi prakticky stále. Baví mě to. Baví mě lidi, baví mě s nima trávit čas, bavit se a navíc se cítit užitečný. To je nejspíš hlavní důvod, proč dělám dobrovolníka.“

L: „Jak vnímá dobrovolnictví tvá rodina?“

O: „Rodiče jsou nakloněni tomu, co dělám, myslím, že i ze mě mají radost. Mamka mi jednou řekla, že je to dobrodružství, a že mi v tom poznávání nového fandí. Sama si jej nedovede ale příliš představit (tak jako jsem to dříve nedokázal ani já). Když to ale člověk zkusí, tak jistí, že na to žádný extra schopnosti nepotřebuje a že je hrozně super pracovat ve fungujícím týmu.“

L: „Jak vnímá dobrovolnictví tvé okolí, kamarádi, známí?“

O: “Neutrálně, moc se k tomu nevyjadřují. Asi je jim to jedno. Zpravidla si vystačí s reakcí "To bych nemohl dělat." Málokdy mi k tomu řeknou něco víc, často mám pocit, že jim o tom není příjemné mluvit. Přisuzuju to tomu, že lidi v mém okolí nemají, pokud vím, s lidmi s handicapem, natož s dětskou mozkovou obrnou, zkušenost. A myslím, že ani nechtějí mít.“

L: „Co tě na dobrovolnictví baví?“

O: „To, že to není křeč a že získávám pocit, že dělám něco dobře. Že moje „ruka k dílu“ je někomu velkou pomocí. Baví mě hlavně společnost kamarádů - jak klientů, tak i asistentů. Taky ta nenucená atmosféra, v nějaké odměřené a striktně formální společnosti bych asi dobrovolníka dělat nevydržel. Baví mě taky různé akce pořádané na pobytech, to, že se dostanu do míst, kam bych se sám nejspíš nedostal.“

L: „Kdybys měla/měl říct, proč být dobrovolníkem, co bys řekla/řekl?“

O: „Člověk získá v určitých věcech nadhled, který dříve neměl. Možná si i víc váží toho co má, myslím především zdraví. V případě DMO pobytů je to navíc zábavná a velmi otevřená společnost.“

Julie – učitelka v mateřské škole, v organizaci 5 let

L: „Co tě vedlo stát se dobrovolníkem?“

J: „Chtěla jsem pomáhat někde, kde je to potřeba. Už na střední jsem studovala sociální obor. Na jedné přednášce se nějaký host zmínil o tom, že chodí do doma důchodců předčítat lidem romány, že to dělá zadarmo a ve svém volnu a že pocit, kterej má pak, když z domova odchází je penězi nevyčíslitelný“.

L: „Jak v té době vypadal tvůj život?“

J: „Dost divoce. Chodila jsem sice v té době do školy, ale že by mě teda kdovíjak bavilo, to ne. Večery jsem trávila s kamarády po hospodách, na přednáškách pak spala, nebo pro jistotu zůstala na koleji v posteli. Nic mě nezajímalo, neměla jsem koníčky.“

L: „Proč zrovna organizace DMO POBYTY?“

J: „No a právě při jednom takovém večeru ve studentském klubu za mnou přišla kamarádka, povídaly jsme si a ona říká, že se právě vrátila z lázní, kde dělala osobní asistenci. Dobrovolně. Nikdy jsem o té organizaci neslyšela. Ukázala mi nějaký fotky, kde byli všichni moc sympatičtí a taky mluvila o tom všem, co tam zažila moc hezky. Takže když přišla s tím, abych jela příště taky, že to bude sranda a že péče o klienty zas tak náročná není, neváhala jsem.“

L: „Co pro tebe organizace znamená?“

J: „Teď hrozně moc. Je to moje srdcovka. Znamená pro mě partu skvělých lidí, kamarádů, kteří se snaží, všichni dohromady – asistenti i klienti bořit stereotypy. Lidem na vozíku ukazují lidé bez vozíku svět bez koleček, dávají jim zažít nevšední zážitky, předvádí, že žít s úsměvem je lepší, než se mračit na svět kolem. Je skvělý tohle všechno pozorovat a být toho součástí.“

L: „Jaký vztah máš s klienty?“

J: „Za těch pět let jsem klienty, tím, že se obměňují jen minimálně, stačila docela dobře poznat. Víím, jak na ně, a tím si myslím spolu vycházíme všichni moc dobře. Nebudeme si nalhávat, že se všemi si rozumím perfektně. Tak to není. Je to jako s lidmi bez handicapu, prostě ti někdo sedne víc, někdo míň. V organizaci ale není nikdo, s kým bych měla nějakým způsobem špatný vztah.“

L: „A jaký vztah s ostatními dobrovolníky?“

J: „Odpověď bude podobná té předchozí. Vycházíme spolu. Někdo víc, někdo míň. Dohromady jako parta ale fungujeme výborně. Jeden umí to a druhý zase to, doplňujeme se, pomáháme si. A pobytové večery u táboráku při kytáře našim vztahům jen propívají.“

L: „Jak vypadaly tvé začátky v organizaci?“

J: „Sama o sobě si myslím, že mám docela sociální citění, dá-li se to tak nazvat. Takže i když se říká, že začátky jsou těžké, mně nepřišly. Do organizace jsem se etablovala rychle, přijali mě jak asistenti, tak i klienti. Co mi možná trošku dělalo ze začátku problém byla péče o osobní hygienu mé klientky a chvíli mi i trvalo přijmout, že je na mě někdo tak závislý, jako má klientka, která má svalovou myopatii a bez podpory se nezvládne třeba sama najíst, o návštěvě toalety nemluvě.“

L: „Co tě na práci zpočátku nejvíce nadchlo?“

J: „Bylo to to, jakým způsobem spolu fungují asistenti i klienti. To, na jak kamarádké vlně se celé pobyty nesou. Taky jsem byla nadšená z toho, kdo organizaci vede. Že Katka sama má dětskou mozkovou obrnu a přesto zvládne uspořádat takovou akci, jako desetidenní relax v lázních. A pak hlavně ty peníze, kde je všude dokáže získat.“

L: „Vzpomeneš si na chvíle, kdy se v organizaci cítíš šťastná/šťastný?“

J: „Vždycky, když vidím, že program, který vymyslíme, klapne a klientům se líbí. Pak třeba taky při společných večerech, kdy se všichni sejdou, povídají si, hraje se na kytaru, zpívá. Takový drobnosti, které jsou ale pro mě důležité, abych věděla, že to, co dělám, dělám správně a že to má smysl.“

L: „Jak vnímá dobrovolnictví tvá rodina?“

J: „Nikdy jsme o tom moc nemluvili, ale myslím si, že svým způsobem jsou na mě hrdí. Ne každý je na takovou práci stavěný.“

L: „Jak vnímá dobrovolnictví tvé okolí, kamarádi, známí?“

J: „Myslím, že to berou.“

L: „To, že to berou, znamená, že vědí, co děláš a vnímají to pozitivně?“

J: „Ano, za těch pět let se organizace stala součástí mého života. Díky sociálním sítím, facebooku, instagramu navíc vidí fotky z pobytů a dokáží si tak představit, co teda s těma

lidma děláme. Jo a pak se diví, že to dělám dobrovolně a že za to nic nedostávám. Kromě jídla a ubytování na pobytu.“

L: „Co tě na dobrovolničení baví?“

J: „Toho je hodně. Třeba to, že se s vozíčkářema dostaneme do míst, kam bychom jinak nepřišli. Nevím, jestli to nebude znít blbě, ale baví mě i to, jakým způsobem vnímá naše snažení veřejnost. A nemusí to být vždy pozitivní. Baví mě sledovat lidi, jejich reakce na nás. Třeba, na velikonočním pobytu, když jsme se nahrnuli s osmi elektrickými vozíky do restaurace a začali přestavovat stoly, abychom se všichni vešli. Zatím nám všude vyšli vstříc.“

L: „Kdybys měla/měl říct, proč být dobrovolníkem, co bys řekla/řekl?“

J: „Otevřou se vám obzory, na plno věcí začnete koukat jinak. A pak taky pro ten výsledný pocit, že děláte dobrou věc.“

Hana – v domácnosti, pečuje celodenně o svého dospělého syna s dětskou mozkovou obrnou, v organizaci 3 roky

L: „Co tě vedlo stát se dobrovolníkem?“

H: „Úplná náhoda. Našla jsem synovi organizaci, se kterou by mohl někam vyrazit, aby poznal nové lidi, kamarády a já abych si mohla odpočinout.“

L: „A jak jsi přišla na to, že bys v té organizaci dělala dobrovolníka?“

H: „Na poslední chvíli onemocněl kluk, který měl synovi dělat asistenta. Honza (syn) se tam už ale těšil, tak jsem zavolala do organizace, jestli je možné, že mu asistenta budu dělat já sama. Nikdo s tím problémem neměl, tak jsme sbalili a vyrazili oba.“

L: „Jak v té době vypadal tvůj život?“

H: „Starost o dospělého vozičkáře = možnost dovolené s partou žádná. Takže jsme byli s Honzou doma. Snažím se vymýšlet výlety, akce, abychom se spolu nenudili, ale jak stárnu, je to čím dál náročnější. Takže v té době, kdy jsem poprvé vyjela s organizací, jsem byla dost unavená. Ale co byste pro své dítě neudělali...“

L: „Proč zrovna organizace DMO POBYTY?“

H: „Tady pomohl jeden známý, který v té době musel v organizaci skončit a ten nám o DMO POBYTECH řekl. Na třídním srazu jsme si docela dlouho povídali a on pak začal o organizaci, kde se kterou se nedávno vrátil ze sportovního pobytu. A když mi ukázal fotky, bylo jasno. Jsem člověk hodně spontánní a rychle se pro věci nadchnu, takže hned druhý den jsem si našla jejich webovky, facebookový profil a spojila se s předsedkyní sdružení. No a vidíš, teď o dva roky později jsou z nás dobré kamarádky.“

L: „Co pro tebe organizace znamená?“

H: „Znamená pro mě mnoho - super lidičky jak klienti, tak asistenti. Prostředí, ve kterém jsem sama sebou, kde se cítím dobře a kde vím, že se na lidi kolem můžu spolehnout. A doufám, že oni vědí, že se mohou spolehnout na mě.“

L: „Jaký vztah máš s klienty?“

H: „Bez nadsázky se všemi vycházíme skvěle. Klienty miluju, všichni jsou bezva, mají smysl pro humor a užijeme hodně legrace.“

L: „A jaký vztah s ostatními dobrovolníky?“

H: „Asistenti jsou také skvělí. Když potřebuju s něčím pomoci, vždycky je někdo na blízku, kdo hned a rád pomůže.“

L: „Jak vypadaly tvé začátky v organizaci?“

H: „Jela jsem jako asistent svého syna a okamžitě jsme do té skvělé party zapadli. Oba.“

L: „Neměla jsi s ničím problém?“

H: „Ani nejmenší. Péči o vozíčkáře mám už za ty roky nacvičenou, vozík řídím s přehledem, to mi problém nedělá. Vlastně když jsem pak další roky jela už ne jako asistentka Honzy, ale měla jsem jinou klientku, tak nám chvíli trvalo se sebrát. Každý má ty potřeby jiné. Navíc byla Helena hodně uzavřená, takže vážila i komunikace mezi námi. Po pár dnech jsme se ale dostaly na stejnou vlnu a zbytek pobytu si moc užily.“

L: „Co tě na práci zpočátku nejvíce nadchlo?“

H: „Možná to být v takové skvělé partě. Doma moc kamarádů nemáme.“

L: „Vzpomeneš si na chvíle, kdy se v organizaci cítíš šťastná/šťastný?“

H: „Myslíš s nimi?“

L: „Myslím celkově, kdy je ti na pobytu dobře.“

H: „I když je to náročné, šťastná se cítím už od nástupu do autobusu, kterým vyjíždíme na pobyt až do doby, kdy se vracíme. To bývám pak trochu smutná, že už to končí. Na celý týden vypínám. Mám radost, když se všechno vydaří a my se ve zdraví sejdem.“

L: „Jak vnímá dobrovolnictví tvá rodina?“

H: „Rodina je ráda, že jsme si našli kamarády. Honza dokonce přítelkyni.“

L: „A jak se dívají na to, že děláš dobrovolníka?“

H: „Jo, to se občas zmíní, že si nedám pokoj a proč si neodpočinu, že toho musím mít dost. Ale jinak jsou myslím rádi, že takhle vyrážíme s partou. Oba se z pobytů vracíme odpočatí a s energií do dalších dnů. Oba nás ten kolektiv tam hrozně nabíjí. A že si neodpočinu? To si myslí oni, pro mě je to způsob odpočinku.“

L: „Jak vnímá dobrovolnictví tvé okolí, kamarádi, známí?“

H: „Stejně jako rodina.“

L: „Co tě na dobrovolničení baví?“

H: „Asi jsem se v tom našla - je to skvělé. Stačí říct, že mě to prostě baví?“

L: „Co je přesně to, co tě baví?“

H: „Je to zase jiné, než se celé dny starat jen o Jendu. Navíc v tomhle hodně dělá ta parta lidí kolem Katky. Baví mě tedy společnost lidí kolem organizace, kteří spolu tvoří skvělý tým a zažívají různá dobrodružství.“

L: „Kdybys měla říct, proč být dobrovolníkem, co bys řekla?“

H: „No nevím, co mám říct. Záludná otázka. Co bych teda třeba řekla člověku, kterej se rozhoduje, jestli dobrovolníka dělat nebo nedělat?“

L: „Ano, to jsem měla na mysli.“

H: „Řekla bych, běž do toho. Budeš lepší. A budeš silnější.“

L: „Silnější v čem?“

H: „Dobrovolnictví ti dá pocit, kterej jen tak z něčeho nemáš. Je to jiný pocit, než pomoci někomu v tramvaji. Získáš pocit užitečnosti, budeš si víc vážit sám sebe. A taky poznáš plno nových zajímavých lidí.“

Alena - studentka ETF UK, Sociální a pastorační práce, v organizaci 5 let

L: „Co tě vedlo stát se dobrovolníkem?“

A: „Studovala jsem školu se sociálním zaměřením a chtěla jsem získat nové zkušenosti. Kamarád ze školy mě pozval na lázeňský pobyt a mě jeho vyprávění nalákalo.“

L: „Jak v té době vypadal tvůj život?“

A: „Typický život studenta. Užívání si, ale také chuť poznávat, co bych chtěla v budoucnu dělat. To, že nějakým způsobem chci pomáhat lidem, jsem věděla už dlouho, jen jsem si nebyla jistá, jakým směrem se nasměrovat. Nevěděla jsem, jestli mi sednou spíše senioři, malé děti, lidé závislí nebo lidé s nějakým handicapem.“

L: „Proč zrovna organizace DMO POBYTY?“

A: „DMO POBYTY protože mě sami oslovili (jeden z jejich asistentů) a mně se ve společnosti celého týmu po prvním pobytu zalíbilo. Za půl roku už s námi je i má dobrá kamarádka, které jsem vyprávěla o svých zážitcích z týdne s vozičkářema. Letos to bude už pět let, co s námi jezdí na pobyty a je nepostradatelným členem týmu.“

L: „Co pro tebe organizace znamená?“

A: „Jistotu, že dělám něco dobrého, pro druhé i pro sebe. Možnost seberealizace. Spolu s týmem dobrovolníků organizaci utváříme, posouváme dál. Znamená pro mě místo, který mi dává pocit, že někam patřím a že moje snažení má pro mnoho lidí význam. Na pořádaných akcích pro mě znamená především zábavu a relax s kamarády.“

L: „Jaký vztah máš s klienty?“

A: „Partnerský, kamarádský. Jinak by to asi nešlo. Byli u nás v organizaci lidé, kteří si hráli na profesionály. Jeli jednou a víckrát ne. Do týmu nezapadli, klientům se nelíbili.“

L: „A jaký vztah máš s asistenty?“

A: „Kamarádský. Potkáváme se i mimo akce DMO POBYTŮ. Občas zajdeme do kina, párkrát jsme byli v klubu na koncertě, občas si jen sednout a pokecat. Dvakrát do roka pro nás Katka pořádá teambuildingy. To jsou takové víkendové akce bez klientů. S asistenty jsme si oblíbili malou chalupu, kterou si pronajímáme už asi třetím rokem.“

L: „Jak vypadaly tvé začátky v organizaci?“

A: „Byla jsem „ucho“ bez zkušeností, ale všichni mi ochotně pomáhali a všechno s trpělivostí vysvětlovali. I několikrát denně. Přišla jsem si jak slon v porcelánu. Ale nejvíc mě asi zaškolil samotný týden, kdy jsem byla tak trochu hozená do vody, a plav. Nakonec se to ukázalo jako „zkouška odvahy“, kterou na mě asistenti ušili. Opravdu mi první den nikdo s ničím nepomohl. Trochu mě to vyděsilo. Průběžně jsem se naučila manipulaci s vozíkem, přesuny klienta třeba z postele na vozík nebo z vozíku na záchod. Třetí den jsem si hnula se zády, (něco v nich křuplo a tak jsem přišla na to, jak se to dělat nemá). Výhoda práce s dospělými lidmi s postižením je, že o vše, co potřebují, si vám sami řeknou a můžete se s nimi domluvit.“

L: „Co tě na práci zpočátku nejvíce nadchlo?“

A: „Nadchla mě bezprostřednost lidí s postižením, jak se dokáží bavit, nebojí se zkusit i to, co se zdá vzhledem k jejich postižení nemožné a na co si netroufne jen tak kdejaký člověk bez vozíku. Taky mě nadchl zápal dobrovolníků, hlavně jejich nenucený přístup ke klientům. Nevěděla jsem, kde se to v nich bere, dokud jsem do toho sama nespadla.“

L: „Vzpomeneš si na chvíle, kdy se v organizaci cítíš šťastná?“

A: „Protože tvoříme společně s asistenty program všech pobytů, tak mi vždycky udělá ohromnou radost, když se program, který vymyslíme, lidem líbí a ještě dlouho o něm mluví jako o životním zážitku. Třeba když jsme v lanovém parku vytáhli lidi 12 metrů nad zem. I když se zpočátku báli a nedůvěřovali tomu, nakonec se všichni skvěle bavili.“

L: „Jak vnímá dobrovolnictví tvá rodina?“

A: „Rodiče velmi kladně, jsou hrdí. Nikdo u nás se zatím dobrovolnictví nevěnoval. Kromě poslání dárcovských sms nebo darování krve.“

L: „Jak vnímá dobrovolnictví tvé okolí, kamarádi, známí?“

A: „Podobně jako rodina. Obdivují to, co dělám. Občas mi přijde, že někdy až trochu přehnaně.“

L: „Co tě na dobrovolničení baví?“

A: „Ten pocit, že to má smysl. Zároveň to dělám z části i pro sebe. Ráda trávím s tou partou kolem organizace čas. Pro mě je důležité být mezi lidmi, které zajímají i druzí.“

L: „Kdybys měla říct, proč být dobrovolníkem, co bys řekla?“

A: „To je těžká otázka. Každý má jinou motivaci. Každopádně dobrovolnictví je uspokojující po všech stránkách. Dobrý pocit, uznání od okolí, společnost dobrých lidí, vděčnost, praxe do života.“

Zdena – obchodní asistentka v nadnárodní společnosti, v organizaci 7 let

L: „Co tě vedlo stát se dobrovolníkem?“

Z: „Měla jsem volný čas a chtěla jsem pomáhat lidem. Kamarádka mi řekla o organizaci, se kterou jezdí, a já to zkusila.“

L: „Jak v té době vypadl tvůj život?“

Z: „Byla jsem dost na dně. Zemřel mi táta. Pár měsíců na to i dobrý kamarád, který se zabil v autě.“

L: „Proč zrovna organizace DMO POBYTY?“

Z: „Jak už jsem říkala, byla v ní kamarádka a nabídla mi, ať jedu s nimi na velikonoční pobyt, že by se hodily ruce navíc. Vypadla jim asistentka, tak jsem ji zaskočila.“

L: „Co pro tebe organizace znamená?“

Z: „Díky organizaci vstoupilo do mého života plno nových lidí, s některými z nich jsme vážně dobří přátelé. Dá se říct, že po těch letech je pro mě organizace druhá rodina.“

L: „Jaký vztah máš s klienty?“

Z: „Velmi dobrý. Za ty roky se známe a jsou z nás kamarádi.“

L: „A jaký vztah máš s ostatními dobrovolníky?“

Z: „S některými výborný, s některými dobrý a jsou dobrovolníci, se kterými se oboustranně nemusíme, takže i náš vztah je chladnější. Přesto spolu dokážeme fungovat a vzájemně se bereme a respektujeme.“

L: „Jak vypadaly tvé začátky v organizaci?“

Z: „Neměla jsem s lidmi s postižením žádné zkušenosti, ale i tak myslím, že moje začátky nebyly špatné. Musela jsem se naučit nové věci, ale brzy jsem se zaběhla a cítila se na pobytech jako ryba ve vodě.“

L: „Co tě na práci zpočátku nadchlo?“

Z: „Jak se člověk dostane tam, kam v běžném životě ne. Že Katka dokáže sehnat tolik peněz, že díky nim můžeme vymýšlet program na pobyty a nebýt limitováni penězi. Teda samozřejmě nějaký strop vždycky máme, neomezený rozpočet si dovolit nemůžeme.“

L: „Vzpomeneš si na chvíle, kdy jsi v organizaci šťastná?“

Z: „Pokaždý, když vidím, že jsou šťastní klienti. Že se jim na pobytu líbí, a když odjíždějí domů, děkují nám a těší se na další akce.“

L: „Jak vnímá dobrovolnictví tvoje rodina?“

Z: „Hodně o pobytech mluvím, z vyprávění znají klienty i asistenty. Moje působení v organizaci vnímají velmi pozitivně.“

L: „Jak vnímá dobrovolnictví tvé okolí, kamarádi a známí?“

Z: „Obdivuji mě. Hlavně to, že dokážu zvládat péči o malýho (pozn. dvouletý syn Kubík), psa a ještě klienta. Občas to je náročnější, ale dá se to zvládnout.“

L: „Co tě na dobrovolničení baví?“

Z: „Baví mě se bavit a pomáhat přitom. Celé ty pobyty jsou pro mě jako rodinný výlet plný nových zážitků, výzev a legrace.“

L: „Kdybys měla říct, proč být dobrovolníkem, co bys řekla?“

Z: „Protože se člověk podívá na život z jiného úhlu a zjistí najednou, že ve svém životě řeší věci, které, i když se zdají jako veledůležité jsou najednou zbytečné.“

Pavel – pracovník terénní služby, student vysoké školy, v organizaci 3 roky

L: „Co tě vedlo stát se dobrovolníkem?“

P: „S dobrovolnickou prací jsem získal zkušenost díky předsedkyni organizace DMO POBYTY Katce Maxové a její aktivity jsem v té době již čtyři roky znal, takže se tyto dvě věci jen v určitém čase propojily. Určitě mě také k dobrovolnictví vedla touha po zkušenostech. Nikdy (ani při svých předchozích dobrovolnických zkušenostech) jsem neuvažoval nad dobrovolnictvím jako nad „něčím zvláštním“, prostě jsem v něm viděl aktivitu, která mě zajímala a bavila, bez ohledu na to, jestli je placená, nebo ne.“

L: „Jak v té době vypadal tvůj život?“

P: „Myslím, že nijak zvláštně, pracoval jsem (a stále pracuji) v organizaci poskytující terénní sociální služby, což bylo a je zároveň mým koníčkem, studoval jsem dálkově sociální práci. Takže se dá říct, že „můj život je sociální oblast“, což s dobrovolnictvím souviselo. Když přišla nabídka přímo od Katky, jestli bych nejel vypomoci, souhlasil jsem.“

L: „Proč zrovna organizace DMO POBYTY?“

P: „Jak už jsem říkal, znal jsem Katku Maxovou a líbilo se mi, co dělá. Navíc organizace má sídlo v regionu mého bydliště, i když je pravda, že působí celorepublikově a v mém rozhodování to nehrálo asi žádnou roli, jen příjemná shoda okolností.“

L: „Co pro tebe organizace znamená?“

P: „Je pro mě příjemným způsobem, jakým mohu nabídnout svou pomoc. Především si pak uvědomuji její význam pro klienty. V tom vidím její smysl. Klienti díky této organizaci mohou zažít to, co by jinak zažili jen těžko, zároveň si jejich rodina odpočine od celoroční péče o ně.“

L: „Jaký vztah máš s klienty?“

P: „Pozitivní, přátelský, s jedním klientem občas chodím např. do divadla či na koncerty i mimo rámec organizace DMO POBYTY. Opět díky tomu, že je ze stejného města jako já. Předtím, než jsem začal jezdit, jsme ale na sebe nikde nenarazili.

Myslím si, že většina klientů chápe, co pro ně děláme a že to není práce lehká a je nám za to vděčná. A od toho se odvíjí i jejich postoj k nám jako asistentům “

L: „A jaký vztah s ostatními dobrovolníky?“

P: „Poslední dobou moc v kontaktu nejsme, musím říct, že „celoživotní přátelé“ jsme se s nikým nestali, ale většinu z nich mám v přátelích na Facebooku a se zájmem sleduji, co je u nich nového, vím o nich a vím, na koho se kdy mohu s čím obrátit, v čem s kým spolupracovat apod. A pokud bych ještě někdy v budoucnu jel na pobyt jako asistent, rád je uvidím!“

L: „Neplánuješ už další pobyt?“

P: „Nezbývá mi čas. Moc rád bych jel, ale v práci mám jen omezené dny dovolené a každý týden je pro mě vzácný.“

L: „Chápu správně, že raději strávíš týden jinde, než asistováním...“

P: „Tak to úplně není. Když jsem studoval, měl jsem volna, kolik jsem chtěl. Teď, když pracuju, je ho mnohem méně a tak dávám přednost pasivnějšímu stylu odpočinku.“

L: „Jak vypadaly tvé začátky v organizaci?“

P: „Začátky na jednu stranu ani nevnímám, protože jsem organizaci poznával postupně, předsedkyni i některé klienty jsem znal již dávno před tím, než jsem s nimi jel na první pobyt. Pokud ale beru jako „začátek“ první pobyt, určitě jej beru jako zásadní zlom. Ani desítky článků a stovky fotografií mi totiž nepřiblížily činnost organizace tak, jako když jsem si na vlastní kůži zažil práci asistenta. Až tehdy jsem si uvědomil, co všechno to konkrétně obnáší. Měl jsem sice již zkušenosti i s úkony osobní hygieny, přesunem z vozíku na lůžko, na WC apod., ale bylo to neporovnatelné s tím, co jsem zažil na pobytu, tj. 24 hodin s jedním klientem. To samé po psychické stránce. Na nic z toho však nevzpomínám jako na zátěž, ale jako na posilující zkušenost.“

L: „Co tě na práci zpočátku nejvíce nadchlo?“

P: „,,To, jaká je organizace jedna velká „sněhová koule.“ Vysvětlím. Sněhovou kouli jsem si vypůjčil od jednoho autora, který se věnuje výzkumu, ale o tom teď mluvit nechci. Je až neuvěřitelné, jak lidé v organizaci, nejen asistenti, ale i klienti na sebe dokáží „nalepit“ další a další lidi. Asistenti tím, jak dokáží o své práci mluvit s nadšením a přivést tak novou krev. Tak klienti, kteří vychvalují organizaci kudy chodí, a nevědomky tak dělají nábor nových klientů. Organizace je v tomhle ohledu velmi otevřená všemu novému.“

L: „Vzpomeneš si na chvíle, kdy se v organizaci cítíš šťastný?“

P: „Asi když vidím šťastné klienty. Konkrétně když vidím aktivity typu olympiády či divadelního představení, které dokázali klienti spolu s asistenty zorganizovat. Klienti jsou šťastní, že dokázali něco takového realizovat. A pak jsem šťastný i já.“

L: „Jak vnímá dobrovolnictví tvá rodina?“

P: „Bráchovi a mámě to bylo jedno, tátovi vesměs taky, jen se divil, že to dělám zadarmo. A manželku ani děti zatím nemám.“

L: „Jak vnímá dobrovolnictví tvé okolí, kamarádi, známí?“

P: „Všichni jednoznačně pozitivně. Někteří např. obdivují, že při své práci v sociální oblasti jsem ještě měl chuť a čas na dobrovolnickou činnost ve stejném oboru. Řada z nich také říká, že by podobnou práci psychicky nezvládla.“

L: „Co tě na dobrovolničení baví?“

P: „Baví mě práce jako taková, sama o sobě. Potom taky získávání nových zkušeností, kontaktů, poznávání nových lidí a míst.“

L: „Kdybys měl říct, proč být dobrovolníkem, co bys řekl?“

P: „No to asi bude souviset s tvou předchozí otázkou. Člověk jako dobrovolník získá spoustu zkušeností, pozná nové lidi, nová místa, a ještě u toho pomáhá druhým. A to je myslí moc dobrá kombinace.“

L: „Co tě vedlo stát se dobrovolníkem?“

M: „Kdysi, ještě ve druháku na gymplu, jsem si říkala, že mám hodně volného času, který bych mohla nějak lépe využívat. V tu samou dobu jsem se dozvěděla o FOKUS Vysočina. Něco jsem si o tom zjistila, začala tam docházet, zjistila, že mě to hodně baví a už to jen pokračovalo dál. Přidalo se dobrovolnictví v jiných organizacích, zjistila jsem, že bych se činností, které jsem dělala jako dobrovolník, chtěla věnovat i v budoucnu v rámci práce, takže jsem tomu přizpůsobila i výběr oboru na VŠ. Dobrovolníkem jsem stále ve třech organizacích - jezdím na tábory s dětmi s postižením, dělám víkendovou asistenci u rodiny s dvojčaty s postižením a s DMO POBYTAMA jezdím po dvouleté pauze znovu už skoro rok.“

L: „Jak v té době vypadal tvůj život?“

M: „Denně jsem byla ve škole, ale spoustu odpolední jsem měla volných, bez nějakého využití. Občas jsem si zašla s kamarády, občas sama s knížkou do parku, občas na nákupy, čas od času vyjela na kole nebo na bruslích. Nic zvláštního na studenta.“

L: „Proč zrovna organizace DMO POBYTY?“

M: „S DMO POBYTY jsem se setkala náhodou na festivalu Benátská noc. Oslovila jsem jednoho z pracovníků/dobrovolníků s dotazem ohledně mé chystané bakalářské práce na téma Hudební festivaly a osoby s postižením. Ten člověk mě pozval k nim do informačního stánku, který na festivalu měli a dali jsme si pivo a strávila jsem s nimi zbytek dne i noci. Byla jsem překvapená, jak mě berou mezi sebe. Jako kdybych s nimi jezdila a znali jsme se roky. Jsou to úžasní lidi!“

L: „Co pro tebe organizace znamená?“

M: „Bohužel jsem s organizací nějaký čas nespolupracovala. Jsou to ale nesmírně fajn lidi. Vypadla jsem rychle z toho koloběhu a v kontaktu jsem byla jen se třemi asistenty. Sleduji ale to, co dělají na facebooku a webových organizace a vím, že dělají skvělé věci, pobyty jsou vždycky něčím zajímavé a těším se na další, prozatím neobvyklou, asistenci na akcích jako jsou festivaly.“

L: „Jaký vztah máš s klienty?“

M: „S klienty se kterými pracuji na pobytech, ale i jinde, mám většinou kamarádký vztah. Podnikáme spolu věci právě jako kamarádi, i tak spolu mluvíme. V některých situacích je však nutné, abych byla autoritativní (ne jen kamarádka Monika), abychom předešli nepříjemnostem.“

L: „A jaký vztah máš s ostatními dobrovolníky?“

M: „Mezi ostatními dobrovolníky jsem si našla mnoho dobrých přátel, které bych jinak určitě nepoznala.“

L: „Jak vypadaly tvé začátky v organizaci?“

M: „Byla jsem "vyjukaná" a nejistá, ale postupem času člověk zjistí, kde jsou hranice, co se od něj očekává, naučí se ptát, jakou pomoc klient potřebuje a je si jistější. Na úplných začátcích jsem také neznala všechny diagnózy a třeba kompenzační pomůcky, takže i s tím jsem se musela naučit pracovat. Hodně mi pomohla koordinátorka dobrovolníků a ostatní dobrovolníci. To jsou ale začátky, pokud se nepřipravuješ předem, musíš se učit za pochodu.“

L: „Co tě na práci zpočátku nadchlo?“

M: „Pohoda jaká v organizaci panovala a pozitivní naladění ostatních dobrovolníků i klientů. A jak už jsem říkala, byla jsem vřele přijata a velmi brzy se cítila jako součást skupiny.“

L: „Vzpomeneš si na chvíle, kdy jsi v organizaci šťastná?“

M: „Těch chvil je mnoho a kromě velkých úspěchů klientů nebo veselých chvil s nimi, jsou to třeba i maličkosti, jako když proběhne stravování naprosto hladce a není třeba řešit žádný problém, záchvat nebo úraz a nikomu se cestou nevybije elektrický vozík a podobně.“

L: „Jak vnímá dobrovolnictví tvoje rodina?“

M: „Zpočátku tomu moc nerozuměli, ale teď už mě podporují, protože vidí, že mě to skutečně baví.“

L: „Jak vnímá dobrovolnictví tvé okolí, kamarádi a známí?“

M: „Pohybuju se v prostředí, kde většina kamarádů někdy v životě alespoň na chvíli dobrovolníkem byla, takže vědí, o co jde a rozumí tomu, že mě to baví.“

L: „Co tě na dobrovolničení baví?“

M: „Pocit ze smysluplné práce.“

L: „Kdybys měla říct, proč být dobrovolníkem, co bys řekla?“

M: „Každý by si to měl zkusit, možností je spousta - od dětí až po seniory, zdraví, nemocní i s handicapem, různé akce, sbírky... Je to dobrá zkušenost do života a mnohým lidem by to přineslo více pokory.“

L: „Co tě vedlo stát se dobrovolníkem?“

D: „U mě to vzniklo docela spontánně. Prostě jsem potkal člověka, trochu mu pomohl a on mi mou pomoc chtěl nějak vrátit. Napadlo ho tedy, že zná veselé a milé lidi, kteří vedou malou neziskovku, a seznámil mě s nimi. Ani jsem se nenadál a už vůbec na začátku nestihl přemýšlet, že jdu dělat dobrovolníka. Jednoduše to přišlo samo tím, že jsem poznal nové přátele a přidal se k nim. Ne proto, že bych v té době (bylo mi 18) hledal nějaké uplatnění nebo koníček, ale čistě jen proto, že mi s nimi bylo dobře a až postupem času jsem si uvědomil, že jsem dobrovolník.“

L: „Jak v té době vypadal tvůj život?“

D: „Na vrcholu puberty jsem byl všechno, jen ne rozumný nebo cílevědomý. Asi jako většina z nás jsem se v osmnácti protloukal střední školou (v té době jsem myslím udělal výuční list kuchaře a nastoupil na podnikatelskou nástavbu), odpoledne zevloval s kamarády na pražském sídlišti a nevyhýbal se leckterým dobrodružstvím.“

L: „Proč zrovna organizace DMO POBYTY?“

D: „Těmi novými lidmi, se kterými mě seznámil onen člověk, byli předsedkyně organizace DMO POBYTY Katka Maxová a její přítel Dan (bohužel už je pár let po smrti). Oba jsou velmi příjemní, optimističtí a přátelští lidé. Od prvního setkání jsme si začali rozumět. Vydrželo nám to až do teď, už 12 let a nikdy jsem nelitoval, že jsem se stal dobrovolníkem právě u DMO POBYTŮ. Vytvořili jsme si skvělou partu nadšenců a každá společně strávená chvíle bývá plná pohody a radosti. V organizaci se cítím jako doma.

Na tuhle otázku bych mohl odpovědět i tak, že žádnou jinou organizaci jsem takto zblízka nikdy nepoznal a tak jsem si tedy nijak nevybíral a je mi dáno asi osudem, že dobrovolničím právě tady.“

L: „Co pro tebe organizace znamená?“

D: „Je má srdeční záležitost a druhá rodina. Leccos jsem pro ni obětoval, častokrát byl v jejím zájmu nemilosrdný, mnohokrát dřel, zatínal zuby a dělal činnosti, které potřebovali druzí, i když mi z toho bylo špatně. Prošel jsem si syndromem vyhoření. Na druhou stranu mi však organizace dala možnost seznámit se s úžasnými lidmi, prožít s nimi nezapomenutelné chvíle,

navštívit krásná místa a v neposlední řadě mi dala možnost svým jednáním být prospěšný druhým.“

L: „Jaký vztah máš s klienty?“

D: „Ačkoli jsem v průběhu dobrovolnických let vystudoval sociální práci a vím tedy, jaký vztah bych s klienty měl mít, tak právě proto, že většinu z nich jsem poznal ještě předtím, než mě tato věda políbila, jsme si blízcí jako dobří přátelé. Náš vztah je prakticky bez profesionálních hranic a bohužel tedy i se všemi důsledky, které z takto špatně nastavených vztahů občas vyplývají.“

L: „A jaký vztah s ostatními dobrovolníky?“

D: „V organizaci aktivně působím 12 let a za tu dobu jsem se stal služebně nejstarším dobrovolným osobním asistentem. Postupem let jsem dostal pozice „zkušeného stařešiny“ s přirozenou autoritou a bohužel také vyhraněným postojem a očekáváním vůči kolegům a jejich kompetencím. Chci tím naznačit, že ač se cítím jako řadovým dobrovolníkem a parťákem svých kolegů, postavení, přímá návaznost na vedení organizace a morální odpovědnost vůči celku mě občas nutí být jim trochu vedoucím a prosazovat rozhodnutí, která jim někdy nejsou příjemná nebo s nimi v nějakém ohledu nesouhlasí. Tím se však bohužel dostávám do nechtěné opozice a někdy se v důsledku toho cítím být vyčleněn. Tak stačilo stěžování, jak těžké je vést lidi.

Z druhého pohledu však chci říct, že kolegů dobrovolníků si cením nadevše, obdivuji je a mám je moc rád. O většině z nich si dovolím tvrdit, že jsme přáteli a moc rád s nimi trávím volný čas. Jsme veselá parta, která umí zvládat těžké a nestandardní situace s profesionálním přehledem a odzbrojícím humorem.“

L: „Jak vypadaly tvé začátky v organizaci?“

D: „Jak jsem psal výše, do organizace jsem přišel jako nevyzrálé ucho a podle toho to také vypadalo. Na první pobyt jsem jel s tím, že jedu nějak zabít čas o prázdninách a ani trochu jsem netušil, kdo vlastně jsou lidé s postižením dmo, natož jaké mají potřeby nebo jak jim můžu účinně pomoci. Naneštěstí na tomto pobytu, který byl mým prvním, nebyl tehdy žádný zkušený asistent. Všichni, a bylo nás tehdy asi osm, jsme byli nováčci a asistenci se učili za pochodu přímo od klientů. Takže to byl opravdu masakr. Vypjaté emoce, zapomenutí klienti, špatně prováděná péče, žádný pocit odpovědnosti a divoké párty až do rána. Prostě

nejchaotičtější, nejšílenější, nejnáročnější ale hlavně nezapomenutelný pobyt se spoustou silných zážitků.“

L: „Co tě na práci zpočátku nejvíce nadchlo?“

D: „Nejvíce mě bavila moje zvědavost. Prostě se mi moc líbilo potkávat nové lidi, poznávat jejich osudy a zkoumat postoje druhých.“

L: „Vzpomeneš si na chvíle, kdy se v organizaci cítíš šťastný?“

D: „Mívám velkou radost, když vidím pozitivní emoce na tvářích našich klientů a asistentů. Moc se mi líbí a hřeje mě u srdce, když například nezpozorován mohu sledovat, jak si klient s asistentem rozumí, smějí se, skotačí a užívají si společnou dovolenou. Moc mě těší a většinou hřeje ještě dlouhou dobu, když se povede uskutečnit velká akce, všichni si to pořádně užijeme a vidím na klientech, jak jsou nadšení, že se jim splnil sen.“

L: „Jak vnímá dobrovolnictví tvá rodina?“

D: „Nikdy v tom nekladli překážky a naopak mě podporují a myslím, že jsou na mě dokonce hrdí. Ví, co dělám a zajímají se o to. Když se vrátím z nějaké akce, ukazují jim fotky, videa a povídám, jak jsme se měli. Berou na vědomí, že organizace se stala součástí mého života a že ke mně patří.“

L: „Jak vnímá dobrovolnictví tvé okolí, kamarádi, známí?“

D: „Asi podobně jako rodina. Nemyslím, že nějak zvlášť jinak v negativním slova smyslu. Podporují mě, mám jejich obdiv.“

L: „A je obdiv okolí to, proč jsi dobrovolníkem?“

D: „Kdybych říkal, že ne, lhal bych. Ale není to to hlavní, je to milý bonus.“

L: „Co tě na dobrovolničení baví?“

D: „Mám rád ten pocit, když pomůžu druhému a vidím, že jsem užitečný. V mém pojetí tuhle užitečnost vnímám jako službu pro lepší svět. Prostě chci dělat dobré skutky, aby svět byl veselejší, zdravější, upřímnější a férovější. Jak již někdo řekl, dělejme vlny...“

L: „Kdybys měl říct, proč být dobrovolníkem, co bys řekl?“

D: „Nejdříve začni mít rád sebe, uvědom si, co pro tebe udělala rodina, společnost, příroda ... a pořádně se začni dívat kolem sebe. Co vidíš? No vidíš, tak s tím zkus něco udělat...“

Příloha č. 2 – Dohoda o dobrovolnické činnosti

Dohoda o dobrovolnické činnosti

Název organizace přijímající dobrovolníky

nebo

nestátní neziskové organizace vysílající dobrovolníky

se sídlem:

IČO:

bankovní spojení:

č.ú.:

zastoupená statutárním zástupcem:

(dále jen „nemocnice“ nebo “NNO”)

a

Jméno a příjmení: Rodné číslo:

Adresa bydliště a telefon:

Kontaktní adresa a telefon:

(dále jen „dobrovolník“)

čl. I

Vymezení dobrovolnického programu v nemocnici

- 1) Cílem programu a posláním dobrovolníka v nemocnici je podílet se na komplexní léčbě pacientů zlepšováním psychosociálních podmínek tak, aby nebyl narušen léčebný režim a provoz a dobrovolnická činnost vhodně doplnila práci zdravotnického personálu. Dobrovolníci mohou prostřednictvím různých typů aktivit zpříjemnit pobyt.
- 2) Dobrovolnický progra je realizován dle metodiky programu doporučené ve Věstníku Ministerstva zdravotnictví ČR č.....
- 3) Dobrovolnický program je akreditován u Ministerstva vnitra ČR (*platí pouze pro případ, že se na organizaci dobrovolnického programu podílí nestátní nezisková organizace*).

čl. II

Organizace uzavírající smlouvu s dobrovolníkem se zavazuje

- 1) zajišťovat dobrovolníkovi optimální podmínky pro jeho činnost.

- 2) seznámit dobrovolníka s právy a povinnostmi, které z výkonu dobrovolnické služby, vyplývají, včetně seznámení dobrovolníka s možnými riziky spojenými s jeho činností.
- 3) zprostředkovat dobrovolníkovi kontakt s příslušným pracovištěm a jeho kontaktní osobou.
- 4) zajistit dobrovolníkovi potřebný výcvik, pravidelné supervize a možnost individuálních konzultací.
- 5) zajistit dobrovolníkovi dostatečné označení (pokud je nutné).
- 6) poskytnout dobrovolníkovi potřebné pomůcky a vybavení nutné k výkonu jeho dobrovolnické činnosti.
- 7) zajistit dobrovolníkovi přiměřenou ochranu osobních dat, nutných pro odpovídající výkon jeho dobrovolnické služby.

Čl. III

Ustanovení týkající se dobrovolníka

- 1) Dobrovolník se zavazuje absolvovat úvodní školení a další vzdělávací aktivity pro dobrovolníky v rozsahu stanoveném pro konkrétní typ dobrovolnické činnosti a poté se zapojit do dobrovolné činnosti v dohodnutém rozsahu.....
- 2) Každou změnu typu nebo náplně činnosti je dobrovolník povinen předem konzultovat s koordinátorem dobrovolníků v nemocnici.
- 3) Dobrovolník je povinen účastnit se supervizních nebo jiných evaluačních setkání v dohodnutém rozsahu a formě.
- 4) Dobrovolník je povinen se ze supervizního nebo evaluačního setkání omluvit, pokud se na něj nemůže dostavit. Zároveň je povinen sjednat si prostřednictvím koordinátora náhradní individuální termín supervizního setkání.
- 5) Dobrovolník bere na vědomí zásady mlčenlivosti, které jsou nedílnou součástí této smlouvy jako příloha č. 1.
- 6) Dobrovolník byl poučen o svých právech a povinnostech v rámci výkonu dobrovolné činnosti, což stvrzuje svým podpisem Mlčenlivosti a Kodexu dobrovolníka.
- 7) Dobrovolník je pojištěn pro případ odpovědnosti za škodu na majetku a na zdraví pacienta způsobenou v souvislosti s výkonem pravidelné dobrovolnické činnosti. Dále je pojištěn pro případ škody na zdraví, kterou utrpěl v souvislosti s výkonem této dlouhodobé dobrovolnické činnosti.
- 8) Dobrovolník souhlasí s tím, že jím poskytnuté osobní údaje budou použity pouze pro vnitřní potřebu programu, zejména k evidenčním a statistickým účelům, pro sjednání pojištění dobrovolníka a k informování pracoviště, které si dobrovolník zvolí pro svou činnost.
- 9) **Dobrovolník bere na vědomí, že dobrovolnou činnost vykonává bez nároku na finanční odměnu.**

- 10) Dobrovolník má nárok na úhradu nákladů vzniklých v souvislosti s výkonem jeho dobrovolné činnosti pouze tehdy, pokud jejich vynaložení předem oznámí a pokud jejich úhradu odsouhlasí koordinátor.
- 11) Dobrovolník se zavazuje neprodleně oznámit změnu svých kontaktních adres a telefonů.
- 12) Dobrovolník bere na vědomí, že předčasné ukončení dobrovolné činnosti z jiných než zřetele hodných důvodů, může být důvodem vrácení poměrné části vynaložených nákladů na jeho přípravu.
- 13) Organizace uzavírající s dobrovolníkem tuto dohodu zastoupená pověřeným koordinátorem si vyhrazuje možnost ukončit spolupráci s dobrovolníkem v případě, že nesplnil některou z výše uvedených povinností.
- 14) Dobrovolník se zavazuje plně respektovat pokyny zaměstnanců nemocnice.

čl. IV

Závěrečná ustanovení:

Tato dohoda je vyhotovována ve dvou exemplářích, každá ze smluvních stran obdrží jedno vyhotovení.

Dohoda se uzavírá na dobu určitou do, s možností prodloužení po vzájemné dohodě. Platnost dohody zaniká buď uplynutím doby, dále dohodou nebo výpovědí jedné ze smluvních stran. Výpovědní doba je 14 dní. Výpověď a dohoda může být písemná nebo ústní.

V dne

.....
podpis koordinátora

.....
podpis dobrovolníka

Příloha č. 3 – Všeobecná deklaráce o dobrovolnictví

Všeobecná deklaráce o dobrovolnictví

[Schváleno mezinárodní správní radou IAVE - Mezinárodní asociace pro dobrovolnické úsilí - na 16. světové konferenci dobrovolníků, konané v Amsterdamu, v Nizozemí, v lednu 2001, v Mezinárodním roce dobrovolníků]

Dobrovolnictví je základním stavebním prvkem občanské společnosti. Uskutečňuje nejvznešenější aspirace lidstva - touhu po míru, svobodě, příležitostech, bezpečí a spravedlnosti pro všechny.

V době globalizace a nepřetržitých změn se svět stále zmenšuje, je složitější a vzájemná závislost vzrůstá.

Dobrovolnictví, individuální nebo skupinová činnost, umožňuje:

- udržovat a posilovat takové lidské hodnoty jako jsou družnost, zájem o druhé a služba jiným lidem
- aby jednotlivci mohli uplatňovat svá práva a odpovědnost jako příslušníci komunity a aby se zároveň mohli po celý život učit a růst, realizovat veškerý svůj lidský potenciál
- propojení navzdory rozdílům, které nás neustále rozdělují, abychom mohli žít ve zdravých, udržitelných komunitách a abychom mohli společně usilovat o nalezení nových řešení pro společné úkoly a mohli jsme utvářet náš kolektivní osud

Na úsvitu nového tisíciletí se dobrovolnictví stalo nepostradatelným prvkem každé společnosti. Účinně a prakticky převádí deklaraci Spojených národů, kde se praví: "My, lid," máme moc změnit svět, do běžného života.

* * * * *

Tato deklaráce podporuje právo všech žen, mužů a dětí svobodně se sdružovat a dobrovolně pracovat bez ohledu na kulturní a etnický původ, věk, pohlaví, tělesný stav a společenské nebo ekonomické postavení. Všichni lidé na celém světě by měli mít právo nabídnout jiným lidem a jejich komunitám svůj čas, schopnosti a energii prostřednictvím individuální či kolektivní činnosti a bez nároku na odměnu.

Chceme rozvoj dobrovolnictví, které by:

- pomohlo zapojit celou komunitu do identifikace a řešení jejích problémů

- povzbuzovalo mládež a pomáhalo jí, aby se vedení prostřednictvím služby stalo pro ni trvalou součástí života
- mluvilo za ty, kteří nemohou mluvit sami za sebe
- umožnilo dalším lidem se do dobrovolnictví zapojit
- doplňovalo, avšak nenahrazovalo odpovědnou činnost jiných sektorů i úsilí placených pracovníků
- umožnilo lidem získat nové znalosti a dovednosti a plně rozvinout svůj potenciál, sebedůvěru a tvořivost
- podporovalo rodinnou, komunitní, národní i globální solidaritu

Jsme přesvědčeni, že je společnou odpovědností dobrovolníků a zároveň i organizací a komunit, v nichž působí:

- vytvářet prostředí, v němž dobrovolníci mají smysluplnou práci, která umožňuje dosáhnout dohodnutých výsledků
- definovat kritéria pro účast dobrovolníků, tedy i podmínky, za nichž by organizace a dobrovolníci mohli své závazky ukončit, dále pak rozvíjet způsoby, jak činnost dobrovolníků řídit
- poskytovat dobrovolníkům a osobám, jimž slouží dostatečnou ochranu před riziky
- poskytovat dobrovolníkům vhodné školení, pravidelné hodnocení a uznání
- zajistit přístup pro všechny odstraněním veškerých bariér - fyzických, ekonomických, společensko-sociálních a kulturních - bránících jejich účasti

* * * * *

V souladu se základními lidskými právy, která jsou vyjádřena v Deklaraci lidských práv Spojených národů a se zásadami dobrovolnictví a odpovědností dobrovolníků a organizací, v nichž působí, se obracíme na:

1/ všechny dobrovolníky, aby projevíli své přesvědčení, že dobrovolnická činnost je tvůrčí a zprostředkující síla, která:

- vytváří zdravé, udržitelné komunity, které uznávají důstojnost všech lidí
- umožňuje všem lidem uplatňovat práva lidských bytostí a tím zlepšit vlastní život
- pomáhá řešit společensko-sociální, kulturní, hospodářské a ekologické problémy
- pomocí celosvětové spolupráce utváří lidštější a spravedlivější společnost

2/ vedoucí představitelé:

- ve všech oblastech, aby se spojili a vytvořili silná, viditelná a účinná místní a národní "dobrovolnická centra" - základní vedoucí organizace dobrovolnictví
- vlád, aby zajistili pro všechny právo na dobrovolnou činnost, aby odstranili veškeré právní překážky bránící účasti na dobrovolné činnosti, aby zapojili dobrovolníky do své práce a poskytli nevládním organizacím prostředky i podporu pro účinnou mobilizaci a vedení dobrovolníků
- v podnikání, aby povzbuzovali své zaměstnance a pomáhali jim působit v komunitě jako

dobrovolníci a aby vyčlenili lidské i finanční zdroje pro rozvoj infrastruktury nezbytné pro podporu dobrovolnictví

- v médiích, aby přinášeli příběhy dobrovolníků a poskytovali informace, které by lidi povzbuzovaly a pomáhaly jim zapojit se do dobrovolných činností
- v oblasti vzdělávání, aby vedli lidi všech věkových skupin a pomáhali jim zapojit se do dobrovolných aktivit a aby lidem vytvářeli možnosti uvažovat o jejich službě a učit se z ní
- církví, aby potvrdili dobrovolnictví jako správnou odpověď na duchovní výzvu sloužit všem lidem
- nevládních organizací, aby vytvořili pro dobrovolníky přátelské organizační prostředí a aby vyčlenili lidské a finanční prostředky nezbytné pro účinné začlenění dobrovolníků.

Obracíme se na Spojené národy, aby:

- vyhlásily toto desetiletí jako "Dekádu dobrovolníků a občanské společnosti" a stvrdily tím nezbytnost posílit instituce svobodných společností
- uznaly logo - "červené V" za univerzální symbol dobrovolnictví

IAVE vyzývá dobrovolníky a vedoucí představitele ze všech oblastí na celém světě, aby se partnersky spojili na propagaci a podporu účinného, všem přístupného dobrovolnictví, symbolu solidarity všech lidí a národů. IAVE vyzývá globální komunitu dobrovolníků, aby tuto Všeobecnou deklaraci o dobrovolnictví studovali, diskutovali o ní, schválili ji a naplnili.